ఆమె

సముద్రమంటే నాకు చాలా ఇష్టం.

ఈ ప్రపంచంలోని ప్రతి క్రియనీ సముద్రం చూపిస్తుందని నాకని పిస్తుంది. కడలి అడుగున ఎన్నో అంతర్మథనాలు జరిగితేనే ఉపరిభాగాన ఒక కెరటం ఉవ్వెత్తున లేచిరాదు.... ఇది మనిషిలోని వ్యక్తిత్వాన్ని చూపు తుందని నేను నమ్ముతాను.

ముందుకురికి ఎగసిన కెరటం వెనక్కిపోవటం మనిషి ఆరాటానికి... నిరాశలకూ ప్రతీక. అది చెలియలి కట్ట దాటిననాడు ప్రభంజనమై ప్రవ హించే ప్రమాదసూచికలా మనిషి సహనం నిదర్శనం. చిన్న చేపల్ని పెద్ద తిమింగలాలు మింగుతూనే వుంటాయి.

అందుకే నాకు సముద్రమంటే ఇష్టం!

రోజూ ఆ రెస్టారెంట్‌లోకి వెళ్ళటం నాకలవాటు. దాని వెనుక గార్డెన్‌లో ఒంటరిగా బెంచిమీద కూచొని బీరు సిప్ చేస్తూ దూరంగా పొంగి పొర్లుతున్న సముద్రాన్ని గంటల తరబడి చూస్తూ గడపటం దినచర్యగా మారింది.

అంతస్తుకు కొరతలేకపోయినా పెంచినవాళ్ళ ప్రేమ నిండుగానే వున్నా ఎక్కడో అవ్యక్తమైన వెలితి.... రోజూ నన్నిక్కడ కూచోబెడు తుందేమో?

సముద్రపు జోరు వింటూ... బీరుని సిప్ చేస్తూ కూచున్నాను. మత్తు మెదడులోంచి పాకి కళ్ళలోంచి రాలిపడుతోంది. అప్పుడే నా పక్కకి ఓ వ్యక్తి వచ్చి కూచున్నాడు. గత రెండు రోజులుగా అతడదే బెంచిపై కూచుంటున్నాడు. కడలివైపు చూస్తున్నాడు. బీరు మరోగ్లాసులో పోసి అందించబోయాను కంపెనీగా... నో థాంక్స్ అన్నాడు. నేను అతన్ని గమనిస్తూ కూచున్నాను. పది నిముషాల తర్వాత ముడతలుపడ్డ చెంపలమీదికి కన్నీరు కారి ఇరుక్కుపోయింది.

నాలో ఉత్సుకత... నావైపు నిర్లిప్తంగా చూసి తిరిగి కెరటాలవైపు చూశాడు. చిత్రమైన వ్యక్తిలా అన్పించాడు. అరగంట తర్వాత అతడు జేబులోంచి ఒక ఫోటో తీశాడు.

"ఈమె అడ్రస్ తెలీదు. ఈ పట్టణంలోనే వుంటుందట....మీరెప్పుడయినా చూశారా?" ఫోటోని నాకందించాడు.

ఆమెకు ఇరవై ఏళ్ళుంటాయేమో? అందంగా వుంది అనుకున్నాను.

అకస్మాత్తుగా...

ఆ ఫోటోలో నాకు 'ఏదో' కన్పించింది.

ఏమిటది?

నిషా దిగిపోతోంది. దూరంగా సముద్రపు హోరు...

మెదడు నరాలు ప్రకంపిస్తూ బ్రద్దలు బద్దలు చేస్తున్నట్టు.... ఫోటోని తీక్షణంగా చూశా.

ఖచ్చితంగా ఆమె...!?

నమ్మలేను. కాని ఫోటో స్పష్టం చేస్తోంది. వయసులో వున్నప్పటి ఫోటో అది. అతడు నేలమీద ఏవో గీతలు గీస్తున్నాడు ఆలోచనలు అణిచిపెడుతూ.

"ఈమె నీకేమవుతుంది!" అన్నాను.

"ముప్ఫయ్ ఎనిమిది సంవత్సరాల క్రితం ఆమె నా ప్రియురాలు...." ముసలాయన మాట ప్రతిధ్వనించింది.

అర్థం చేసుకున్నాను. అసంకల్పితంగా వచ్చిన ఈ స్థితిని నమ్మ డానికి నేను మరికొంత తాగాను.

"ఇప్పుడెక్కడనించి వచ్చావ్?" అనడిగాను.

"కరీంనగర్...."

"ఇప్పుడీమెతో నీకేం పని?" గొంతు తీవ్రతని పెంచి అడిగాను. సముద్రాని కభిముఖంగా నిల్చుని నల్లకోటు జేబులో చేతులు కుక్కి మౌనంగా వుండిపోయాడు. గాలికి తెల్ల వెంట్రుకలు రెపరెపలాడు తున్నాయి. తర్వాత గంభీరంగా చెప్పాడు.

"నిజానికిప్పుడు నాకే లోటు లేదు. ఆస్తికి కొదవలేదు. ముప్ఫయి ఎనిమిది సంవత్సరాలకింద ఆమె నన్ను విడిచివెళ్ళినప్పటినించి ఇప్పటి వరకూ పెళ్ళి చేసుకోలేదు. నా వూర్లో అందమైన కుటీరాన్ని నిర్మించు కున్నాను. నెమళ్ళనీ, పావురాల్ని, జింకల్ని, కుందేళ్ళను పెంచుతూ వాటితో సహజీవనం గడపాలని చూశాను. అయినా ఏదో వెలితి... ప్రతి క్షణం ఆమె గుర్తుకొచ్చేది. ఈ వయసులో ఇంకా ఆమె జ్ఞాపకాలు నన్ను చిత్రవధ చేస్తున్నాయి.

ఒంటరితనం నన్ను పీక్కుతింటోంది. రోజురోజుకూ మనశ్శాంతి కరువైంది. ఆమెకోసం.... ఆగలేక కదిలాను. బంధుమిత్రుల సాయంతో పద్దెనిమిది రోజులు గాలించి చివరికి ఈ పట్టణంలో వుందని తెలిసి రెండు రోజులుగా వెతికి అలసిపోయాను...." ఆయన గొంతు ఆగిపోయింది.

"ఆమె కన్పిస్తే ఏం చేస్తావ్?" నేనడిగాను.

"నాతో వస్తే తీసుకెళ్తాను. లోకం దృష్టిలో తప్పయివాపరే ఊహ తెలీని వయసులో ఆమెను పోగొట్టుకున్నాను. ఈ మృత్యుముఖంలో నరకయాతన నన్ను కోతపెడుతోంది బాబూ..." నా చేతుల్ని పట్టుకొని బావురుమన్నాడు.

అరగంట సేపు అయోమయంలో వున్నాను. మా ఇంటి పరిస్థితులు సినిమా రీళ్ళలా కదిలాయి.

"ఈమె నాకు తెలుసు" అన్నాను నిబ్బరంగా.

ఆయన ముఖం ముత్యంలా వెలిగిపోయింది. నమ్మలేదేమో నా భుజం పట్టి కుదిపాడు.

"అవునూ... ఈమె నాకు తెలుసు" దృఢంగా చెప్పాను.

చేతిలో చెయ్యేసి "ముందు నువ్వు నీ వూరెళ్ళిపో....వారంరోజుల్లో ఆమె నీ కుటీరంలో వుంటుంది" అన్నాను.

కళ్ళు కాంతివంతం కాగా విజిటింగ్ కార్డ్ తీసి నా చేతిలో పెట్టాడు. ఫోటోనీ, కార్డునీ, జేబులో పెట్టుకొని అక్కడ్నించి కదిలాను. వెనకనించి పిలుస్తున్నా ఆగలేదు!

* * *

ఇంటికి చేరేసరికి, రాత్రి తొమ్మిదయింది. లంకంత కొంపలో ఎప్పుడూ నిశ్శబ్దమే! నాకు వూహ తెలిసిన వయసులోనే ఈ ఇంటికి నేను దత్తపుత్రుడిగా వచ్చానని తెల్సినపుడు ఈ అమ్మానాన్న నన్ను ఏమాత్రం అలక్ష్యంచేసినా విపరీతంగా బాధపడేవాణ్ణి. ఎనిమిది మందిని కన్న మా అమ్మనించి పాలు మరువకముందే వీళ్లు నన్ను దత్తత తెచ్చుకున్నారట. మాకు దగ్గరి బంధువులే అయినా... ఎదుగుతున్నకొద్దీ వీళ్ళ మధ్య సర్దుకోలేకపోతున్నాను. అలా ఇరవై అయిదేళ్ళవాడినయ్యాను.

క్షణాలమీదే నిర్ణయం తీసుకునే మనస్తత్వం నాది. ఈ ఇంటికి వదిలి మా ఇంటికి పారిపోవాలనే ఒక్క నిర్ణయంలో మాత్రం ఇన్నాళ్ళూ రాజీపడుతూనే వున్నాను. ఎందుకో నాకే తెలీదు...

సైలెంట్‌గా వచ్చి డైనింగ్‌టేబిల్‌ముందు కూర్చున్నాను. అమ్మ వడ్డిస్తోంది. ముఖంలోకి చూశాను. ఆశ్చర్యంగా చూసింది. నా చూపుకు అమ్మ ముఖంలో ఇప్పుడు కొత్తగా కన్పించేది 'మచ్చ' ఒక్కటే.

"ఆయన లేరా?" అన్నం కెలుకుతూ అడిగాను. అతన్ని నాన్నా అని ఎప్పుడూ పిలవలేదు. నాకసహ్యం. పగలు ఈ ఇల్లు ఒక క్లబ్బులా

వుంటుంది. పేకాటలు.. సారాలు.... కొన్ని సమయాల్లో ఎవర్తినో వెంట తీసుకొని వ్యభిచారంకూడా జరుగుతుంది.

ఒకరోజు పార్టీలో కూచున్నవాళ్ళందరికీ సమయానికి కారప్పూస అందలేదని అమ్మని తన్నితే ఫలితంగా నుదుటిమీద మచ్చ...

అతని చేతిలో అమ్మ చావుదెబ్బలు తినని రోజులేదేమో! నాలుగేళ్ళ కిందట నాముందే విపరీతంగా సిగరెట్లతో కాల్చాడు. నాకు తెల్సినంతవరకూ తొమ్మిదేళ్ళలో అతడు అయిదు సానికొంపల్లో కాపురం పెట్టాడు. తప్ప తాగి ఏ అర్ధరాత్రికో ఇంటికి చేరతాడు. అమ్మ రాత్రిళ్ళు ఏడ్చేది. డాబామీద పడుకొని చుక్కల్ని లెక్కిస్తూ ఆమె ఏడ్పుని వింటూ పడుకొనేవాణ్ణి. ఒక్కోరోజు ఇద్దరు ముగ్గురు ఆడాళ్ళతో ఈ ఇంట్లోనే రతిక్రీడలు జరుపు తుంటే చూడలేక డాబామీదికొచ్చి నా ఒడిలో తలదూర్చి ఏడ్చేదామె.

కిందినించి నవ్వులు విన్పించేవి. నా రక్తం సలసలా ఉడికి పోయినా... ఈ ఇంటికి నేను దత్తపుత్రుడిని అనే విషయం అనుక్షణం గుర్తుకుతెచ్చుకువచ్చేది!

ఈ ఆలోచనల్తో నాకు అన్నం సయించలేదు. గార్డెన్‌లో ముస లాయన గుర్రొస్తున్నాడు. లేచి డాబామీదికెళ్ళి పడుకున్నాను.

వెన్నెల వెలుగులో వెక్కిళ్ళతో కూడిన సన్నటి ఏడ్పు...

"మళ్ళీ ఏమైందమ్మా....?" అనునయంగా అడిగాను. అమ్మ బావురుమంది. "నలుగురూ నాలుగు మాటలంటూంటే వినలేకపోతున్నాను బాబూ.... ఈ వయసులో ఆయన చేష్టలు మరీ మితిమీరిపోతున్నాయి" అంది వెక్కిళ్ళమధ్య.

"ఇప్పుడేం జరిగిందని."

"వూళ్ళోకి కొత్తగా వచ్చిన నర్సుతో..." చెప్పలేక గొంతు పూడుకుపోయింది. అతని ఈ విషయాల్లో నేనిప్పటివరకూ నిస్సహాయుడి గానే వుండిపోయాను. ఎదిరించే శక్తివున్నా... ఎందుకో నేనీ ఇంటికి స్వంత మనిషినికాదన్న భావం.... ఎదిరించలేకపోయింది.

"అది ఆయనకున్న పాతరోగమే...." మామూలుగా చెప్పాను.

"ఆయన సహచర్యంలో గడిపి పన్నాలుగేళ్ళు దాటిందిరా...." రుద్ధమైన కంఠంతో అనంతమైన ఆవేదన గొంతులో సుళ్లు తిరుగుతోంది. నా మనసు బాధతో చివుక్కుమంది. ఆమె మనసు ఎంతగా క్షోభపడితే ఆ మాట తనతో చెప్పుకుంది?

ఇన్ని దౌర్జన్యాలు చేసినా మగాడు దగ్గరకు తీస్తాడనే ఆశ మన స్త్రీలకు సాంప్రదాయంతో వచ్చిందేమో?

"నాకు బ్రతకాలని లేదురా...." అమ్మ ఏడ్పు కట్టలు తెంచుకుంది. ప్రక్కబట్టలు తడిసిపోయేలా ఏడ్చింది.

కన్నీళ్ల ఎండిపోయి గుండె తేలికపడ్డాక ఏదో చెప్పబోయాను. కింద తలుపు చప్పుడయింది. అమ్మదిగి వెళ్ళి తలుపు తీసిందో లేదో దడ దడమని కొట్టిన చప్పుడు. అమ్మ మొత్తుకుంది. మరో స్త్రీ గొంతుకూడా విన్పిస్తే నేను కిందికి దిగాను. ఆ పాటికే వాళ్ళిద్దరు గదిలో దూరబడి సర సాల్లో పడ్డారు. అమ్మ నోట్లో కొంగుకుక్కుకుని ఏడుస్తూ డాబాపైకి పరి గెత్తింది. ఏడుస్తూనే చాలా సేపటికి నిద్రపోయింది. చుక్కల్లోకి చూస్తూ నేనూ పడుకున్నాను. ఆ రాత్రి.... ఎంతకీ నిద్రరాలేదు.

*   *   *

రైల్వేస్టేషన్‌లో నూట పన్నెండోసారి అమ్మ అడిగింది.

"ఎక్కడికిరా...."

నే చెప్పలేదు. రైలొచ్చింది. సెకండ్‌క్లాస్ కంపార్టుమెంట్‌లో కూచున్నాం. రైలు కూతేసి కదిలింది. దడదడ చప్పుళ్ళతో ఆ వూరి నొదిలి వేగాన్నందుకొంది. ఏమనుకుందో అమ్మ కిటికీలోంచి వేగంగా వెనక్కి పోతున్న ప్రకృతిని చూస్తూ మౌనంగా కూచుంది.

కంపార్టుమెంట్‌లో జనం పల్చగా వున్నారు. అరగంట గడిచినా అమ్మ మళ్ళీ అడగనేలేదు. ఆఖరిచూపు అనుకుంటూ అమ్మను తదేకంగా చూస్తున్నాను. తలతిప్పి చూసి నవ్వింది.

చాలారోజుల తర్వాత నిర్మలమైన నవ్వుని చూసాను.

"ఎక్కడికిరా మనం పోయేది" అంది మళ్ళీ.

"అమ్మా... నన్ను కోపగించుకోవు కదూ?"

ఆ నవ్వు మోముమీద చెదిరిపోలేదు. "వుహూ" అంది.

"అమ్మా... నీకు మహేంద్రనాథ్ తెలియదా?"

గతం తాలూకు స్మృతులేవో కదలాడి క్షణంపాటు కలవరపడింది. ఇబ్బందిగా కూచొని ఇంకేం అడగలేదు. నాకు తెలుసు. ఈ సమయంలో ఆమె గొంతు పెగలదు. నేనుకూడా మౌనంగా కూచున్నాను.

అమ్మ కనుకొలుకుల్లోంచి వేగంగా కన్నీళ్లు జారిపడుతోంటే... అంతకంటే వేగంగా రైలు వూపందుకుంది.

*　　*　　*

మూడు రోజుల తర్వాత మళ్ళీ మా వూర్లో దిగాను. కొందరు వ్యక్తులు అప్పటికే నన్ను ఎగాదిగా చూస్తున్నారు.

కొందరు ముసిముసిగా నవ్వారు.

కొందరు జాలిగా నవ్వారు.

ఒక పెద్దమనిషి నా దగ్గరికొచ్చి "నీకు తెలుసా బాబూ?" అన్నాడు. ఏమిటి అని రెట్టించగానే కామ్‌గా వెళ్ళిపోయాడు. నాకు పరిస్థితి అర్థమైంది. అమ్మగురించి ఈ పాటికి వూరంతా గుప్పుమని వుంటుంది. ఆలోచిస్తూ అడుగులేస్తున్నాను.

గాంధీబొమ్మ దగ్గర, మంచినీళ్ళ బావికాడ అమ్మలక్కలు నన్ను చూసి చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు.

"ఈయనగారికి తెలుసో .... లేదో .... సావిత్రమ్మ లేచిపోయిందని...." దీర్ఘాలు తీసింది ఒకావిడ.

"పెళ్ళికెదిగిన కొడుకుండగా....ఈ వయసులో ఇదేం పాడుబుద్ధి" ఒకామె నావైపు ఓరగా చూస్తూ అంది.

"పూజలు పునస్కారాలు బాగానే చేసేది. పతిభక్తే అనుకున్నాను" ఒకావిడ జాలిపడింది. "ఆ....పసుపు రాసుకున్న వాళ్ళంతా పతివ్రతలేనా ఏమిటి?" అనుమానాన్ని వ్యక్తం చేసింది మరొకావిడ.

"మగడలా వెధవ్వేషాలేస్తే ఆవిడమాత్రం ఏంచేస్తుంది? తగినబుద్ధి చెప్పిందిలే" ఒక అమ్మాయి సమర్థించింది.

"కట్టుకున్న పాపానికి కట్టుబడి వుండాల్సిందే. ఈ వయసులో లేచి పోవటం అంటే ఎంత కండకావరం వుండాలి...."

"ఈ మహాశయునికి తెలుసో లేదో మరి....తెల్సినా ఏం చేస్తాడులే దత్తపుత్రుడు కదా!"

"సావిత్రమ్మ మొహం చూస్తే మాత్రం లేచిపోయేదని ఎవరూ అనుకోరు."

నా చెవులు చిల్లులుపడుతున్నాయి. ఫర్వాలేదు. కాని ఇంతకంటే నూరురెట్లుగా అతని (నాన్న) గుండె తూట్లుపడాలి. అమ్మని చిత్రహింసలు చేసిన పాపానికి అతడు ప్రతిక్షణం కృంగిపోవాలి.

తప్పకుండా ఈ మూడు రోజుల్నుంచి అతడు సూటిపోటి మాటల్ని పడేవుంటాడు. తలెత్తుకు తిరగలేడు. జీవిత చరమాంకంలోనైనా అమ్మ మనశ్శాంతిగా బ్రతకాలి. నా నిర్ణయంలో తప్పులేదని నాకు మాత్రమే తెలుసు. ఆమె పయనానికి కారణం నేనే అన్నది ఈ వూర్లో ఎవరికీ తెలియదు.

ఆలోచిస్తూ నడుస్తున్న వాడినల్లా ఆగిపోయాను. ఆ ఇంటిముందు జనం గుమిగూడి వున్నారు. నా భృకుటి ముడిపడింది. అంతా మౌనంగా చిత్రంగా నావైపు చూస్తూ దారిచ్చి ప్రక్కకు తప్పుకుంటున్నారు. గబగబా లోపలికొచ్చాను.

నట్టింట్లో నాన్న శవం సీలింగ్‌ఫ్యాన్‌కు వేలాడుతోంది. హృదయ విదారకంగా నాలుక బయటికి వచ్చింది. ఆ దృశ్యం నన్ను కదిలించలేదు.

కళ్ళయినా చెమ్మగిల్లలేదు.

"ఎలా జరిగింది?" ఒకాయన్ని అడిగాను.

ఆయనను వాడుకొన్న వాళ్ళెవరూ అక్కడికి రాలేదు.

"నీకు తెలీదా బాబు....ఆమె లేచిపోయింది"

"అయితే....?" అని మామూలుగా అనటంతో అందరూ విచిత్రంగా చూసారు.

"పరువుగల మనిషి. ప్రాణం ఆపుకోలేకపోయాడు పాపం" అక్కడ జాలికురుస్తోంది.

"రెండు రోజులు ఊరంతా నిలదీస్తే సిగ్గుతో చచ్చిపోయాడు. నేడు నిజంగానే చచ్చిపోయాడు."

"ఎంతైనా ఈ వయసులో పెండ్లాం మరొకడితో పోయిందంటే ఎలా బ్రతుకుతాడు?" అతడి 'పురుషహంకారానికి' నాకు నవ్వొచ్చింది. విరగబడి నవ్వాను....పగలబడి నవ్వుతున్నాను. విజయగర్వంతో నవ్వుతున్నాను.

అంతా విస్తుపోయి చూస్తున్నారు. ★